Усі хлопчакові іграшки підсміювалися з Поїзда. Звідки він такий узявся? Рейочки пролягають тільки з одного кутка кімнати в другий, а він, захлинаючись, усім доводить, що колись обов'язково вистрибне у вікно і поїде через долини, гори аж до моря. Хто таке коли-небудь бачив?!

— Ось побачите! — рішуче заявив Поїзд.— Я уже раз проїздив тією дорогою, чому б іще раз не спробувати?

— Тому, що ти всього-на-всього іграшковий поїзд! — сміялися з нього Лялька й Блазень.— Вгамуйся і їздь дорогою, яка тобі відведена! — радили вони.

Але малий упертюх нікого не хотів слухати. Уві сні він бачив лісові хащі, засніжені вершини гір, синє море... Його гнітили стіни кімнати, а понад усе те, що ніхто не вірить його словам про море.

— Може, море тобі наснилося? — кліпала довгими віями Лялька, до думки якої прислухалися всі іграшки.— Але такі сни приносять лише шкоду. Що було б, якби, скажімо, одного дня я забрала собі в голову, що можу полетіти! Гай-гай! Ти, мабуть, думаєш, що в мене виросли б крила? — Вона засміялася зі своєї вигадки. А тоді мало не впала з полиці, коли Поїзд поважно сказав:

— Може б, і виросли! Подивися на лимон. Хіба не був він колись меншою від нігтя насіниною? І хіба не хотів вирости? А згодом забажав мати золоті плоди й будь ласка — має їх. І я шлях до моря подолаю, будь-що подолаю! — прошепотів Поїзд замріяно, а іграшки дружно засміялися і не переставали сміятися до глибокої ночі.

— Гляньте на цього сміливця! Він збирається вистрибнути у вікно! — хихотів ганчірковий Блазень.— Придивіться до кімнатного поїзда, в якого виростуть крила! — Він перекидався через голову, кривлявся. Усі

іграшки захоплено дивилися на Блазня: хіба він не розумник, хіба не дотепник?

Поїзд присоромлено похнюпився. Його рейочки тяглися з одного кутка кімнати в другий і посередині був міст, а за ним — тунель. Перед самим тунелем стояв Семафор з кольорової бляхи. За мить до в'їзду поїзда в тунель Семафор давав зелене світло. Зараз і він аж трусився від сміху.

— Що цей малюк патякає? Хто коли-небудь бачив чи чув, аби іграшковий поїзд подолав шлях до моря? Котрий відчайдух і коли пробував його проїхати?

— Я спробую! Спробую і таки проїду і Я мушу, мушу це зробити! — уже засинаючи, мрійливо прошепотів Поїзд.

На голови іграшок, мов солодкий дощ, опустилася ніч. Одне за одним заплющували очі Блазень, Семафор, Лялька, на кругловидому обличчі якої до самого ранку тремтіли тіні від її вій...

А коли перший сонячний промінець зазирнув у кімнату, хлопчак схопився з ліжка і, за звичкою, став роздивлятися свої іграшки. Спали всі до одної, тільки рейочки були порожні й вітерець погойдував тюлеву завіску на вікні.

— Я бачив його! — довірливо прошепотів Сонячний промінець.— Коли поливальні машини вимили вулиці, Поїзд вистрибнув у вікно і по колії свого старшого брата спустився в долину. Якщо не віриш, запитай у горобців, вони не спали...

Хлопчакові спершу подумалося, що це сон, але ж віконниці насправді були широко відчинені, а рейочки — порожні. Іграшки здивовано терли очі й жодна більше не сміялася. Сумно дивлячись у вікно, Лялька згадала про крила, які неодмінно виростуть у того, хто

забажає цього над усе. По якійсь хвилині вона відчула, що на її плечах щось росте.